

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Cur Deus cùm bonus sit mala esse in Mundo sinat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

- Matth. 10. 17. officia; sed opprobria, sed flagella, sed persecutiones. Tradent vos, inquit, in Concilijs, & in Synagogis suis flagellabunt vos: & ad Praesides & Reges ducemini, propter me. itēque: Absq; Synagogis facient vos, sed venit hora, ut omnis, qui interficit vos, arbitretur se obsequium prestare Deo. Et, in tempore, inibi, appositum est: Hac locutus sum vobis, ut non scandalizemini. Mundus, & DEI scientiā destituti scandalizantur; qui DEVM intus nōrunt, qui arcana iudicia, consiliāq; DEI perscrutati sunt, in his rebus, ingentem agnoscunt thesaurum latitare. Verbum enim Crucis pereuntibus quidem stultitia est, ijs autem, qui salui fiunt, id est, nobis, Dei virtus est. Scriptum est enim: Perdam sapientiam sapientium, & prudentiam prudentium reprobabo. Vbi sapiens? ubi scriba? ubi conquisitor huius seculi? Nonne stultam fecit Deus sapientiam huius mundi? Nam quia in Dei sapientia non cognouit mundus, per sapientiam, Deum: placuit Deo, per stultitiam praedicationis, saluos facere credentes. An non enim mundo stultitia videtur, iniurias, contumelias, dolores, calamitates vocare bona? & eos beatos pronunciare, qui persecutionem patiuntur? Et tamen diuina sapientia ita loquitur, quæ etiam addit: Beati estis, cum maledixerint vobis, & persecuti vos fuerint, & dixerint omne malum, aduersum vos, mentientes, propter me: gaudete & exultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis. Si bona est merces hæc, bonus est labor, cui ea promittitur, quia utilis ad eam promerendam. Est enim vtile quoddam utique bonum; & tantò maius bonum, si vtile est ad summam beatitatem.

VIII.

Nemo dicat: si bonus est Deus, cur mala permittit? cum ea, quæ stulti mala putant, bona sint. Nemo dicat: vel potest Deus facere, ut mundus careat arumnis, & non vult facere; vel non potest miseras è terris remouere: si non potest, ergo ipse miser est, quia impotens; si potest, & non arcer, ergo inuidus, aut malignus. Potest omninò Deus, ex exilio, patriam, è Caucaaso Paradisum, è terra, coelum facere; sed non vult, hoc ipso, quia optimus, & quia potentissimus est. Nam ea ipsa, quæ mala putantur, homini optima sunt; ideò ea vult homini, ex sua bonitate, Deus: ut autem optima sint, infinitæ sapientiæ eius, potentia est: quæ vel inde est suspicienda, quia è malis potest bona facere; per labores ad quietem ducere; per dispendia corporis, animæ lucrum procurare; denique

nique per æumnas, ducere ad veram felicitatem. Quis præmium mereretur, sine labore? Quis coronaretur, nisi legitime certaret? 2. Tim. 2. si
 Diuina ars est, hominem premere in hac vita, vt ad alteram erigatur; absynthio terram reddere amaram, vt ad cœlestem anhelet suauitatem, atque ad dulces illos fontes, vnde scaturit veræ torrens *Psalm. 35. 6.*
voluptatis. Denique, qui multis & grauibus huius æui malis vexatur, coniecturam discit facere, quæ, in inferno, futura sit vis tormentorum. Ob has tales causas, si DEVS amicis suis mala immit- tit, nonnè diligit? nonnè vicissim & ipse diligendus est, & censendus bona potius, quàm mala procurauisse? ac, ob vigilantissimam hanc sollicitudinem, paternamque prouidentiam, beneficus potius, quàm durus est appellandus?

Quod si quidam mala malè sustinent, quia ipsi mali, iam multò minùs id, quod malum iudicant, Numini debet attribuire, sed sibi. *In iudicijs, quæ de Deo retuli,* inquit Themistius, *nihil aliud magis elucet beatæ illius natura, quàm ipsa bonitas. Vnde & nomen illi fecimus, idq; tanquam omnium illustrissimum dignissimūq;.* Quando & longi aui esse, & plures potentia superare, multis etiam anime exper- tibus inesse cernimus. Caterùm Homerus hoc non rectè est opinatus, duo, in Iouis domo, dolia jacere, fatis plena, vnum bonis, alterum aduersis. Neque enim malorum, in cælo, vllum est penu. Sed hinc illa huius dolij confusio, a luto nimirum, terræque, in qua versamur, nosq; illud imple- mus, & euacuamus; neq; puros fluere sinimus fontes illorum cœlestium bonorum, quæ assidue, & indefatigabili animo suppeditat, vt Poësis Phi- losophica ait, bonorum ille largitor, æquiuatis promus, cui Iustitia, & recta lex assistet; cui Gratia, Euphrosyne, Aolaia, & Thalia amabilis assistunt; cui omnes ab humanitate appellationes sunt attributæ; vt sunt placidus, amicus, hospitalis, supplicum præsēs, urbium custos, S-E-R-V-A-T-O-R. Quid aliud multis verbis vult Themistius dicere, quàm quod apud Osecam est, *Perditio tua, Israël, tantummodo in me auxilium tuum?* Osec. 13. 9.
 Poteras, eodem fine, missas à DEO cruces ferre, quo ipse eas vult ferri, & quæ Sancti ferunt. Impatientiâ tuâ tibi crucem malam reddidisti. Porrò malis malè esse, quis indignè ferat? exedunt, quod sibimet intriuerunt. Et, si iustitia bonum quid est, pœna quo- que ipsa, quam iustitia improbis infligit, bona erit; atque ita effici- tur, vt in impijs, in quibus aliud boni nihil est, saltè hoc diuinæ
 B 2 iustitiæ